

TRSATSKA GRADINA

Jedan utorak išla sam s razredom na terensku nastavu na Trsatsku gradinu.

Gradina je bila tako čarobna. Sagrađena od hladnog kamena po kojem se penje zeleni i tamni bršljan oko kojeg još zadnje pčelice sakupljaju sitna zrnca peluda. Zelena trava posuta kristalićima okružuje gradinu, a drvo lovora i suhog čempresa ukrašavaju tlo. Sve je uljepšano mirisnim i šarenim cvijećem. Ti opojni mirisi vladaju gradinom, a stari, hrđavi topovi spavaju usmjereni prema moru. Popevši se po strmim i sklizavim stepenicama došla sam do otvorenog balkona s kojega me je hladan vjetar milovao po rukama. S balkona se vidjela rijeka Rječina koja svojim mirnim tokom okružuje gradinu. Rječina grgolji, a taj zvuk ometaju radovi na gradini. Gledam prema Kozali punoj visokih nebodera koji prekrivaju daljnji pogled, ali ipak mali se dio Kastva ipak nazire. S desne strane se po autocesti vozikaju automobili različitih oblika i boja. Kada sam sišla niz stepenice, popela sam se na južnu stranu. Sve se vidjelo sa strmih zidina. Ispod su se skrivale kućice koje su navukle svoje narančaste kabanice za kišu. S desne strane izdizao se dimnjak zatvorene tvornice papira. Izgledao je kao kakva topovska cijev usmjerena prema neprijateljima. S lijeve strane nalazi se Crkva Svetog Jurja koja je glasno zvonila Trsatom. Iznad Rječine istežu se četiri potpuno različita mosta koja spajaju istočni i zapadni dio. Jedan brončani, drugi željezni pa jedan manji od cigli i jedan plastični. Pogled ide dalje, prema gradu Rijeci koja nekako tiho govori onim svojim užurbanim i poslovnim jezikom. Gledajući preko Hrvatskog narodnog kazališta Ivana pl. Zajca dolazim do Riječkog terminala gdje metalne dizalice čekaju svoj ulov. Do terminala nalazi se Riječki lukobran koji se uvija kao kakav napeti luk koji čeka ispaliti i zadnju strijelu u prsa protivnika, a oko njega modro i plavo Jadransko more na kojem počiva otok Cres poput prostrane lađe. Vidim cijeli Kvarnerski zaljev. Na zapadu počiva Istra na kojoj se blagi vrhovi planine Učke uzdižu kroz bijele oblake koji lebde po plavom prostranstvu.

Sve je tako sićušno. Osjećala sam se kao div koji bi s lakoćom mogao uništiti sve što mu se nalazi na putu. Grad je izgledao kao maketa koja služi nekom građevinaru. Čini mi se kao da sam se kao vjetar koji prolazi kroz sve te otvore, prolaze, krošnje drveća i kroz oblake. Ovo je bilo predivno iskustvo koje ću uvijek doživljavati kao da sam i ja dio te priče.

Antonela Ožanić 6. b